

1.

2.

4.

3.

5.

Vedená inštinktom

DIANA SVETOBEŽNÍČKA

Už takmer štyridsať rokov sa túla po poľovných revíroch sveta. Pre Annick Maurerovú je poľovačka viac než vášeň, je to zmysel života.

V deviatich rokoch po prvýkrát používa brokovnicu starej mamy. Ďalšiu sezónu dostáva kozlicu na lov jarabíc.

Bolo to dost dávno pred zrovnoprávnením. Svetom sa práve sa prehnali májové udalosti roku 1968, ale aj tak... Zopár korunovaným hlavám, takým ako vojvodkyňa z Aosty, nechýbala odvaha vyraziť so svojou skromnou suitou na lov exotickú zver, zväčša na africký kontinent. No aby obyčajná žena nešľachtického pôvodu odišla od rodiny, aby sa postavila zoči-voči antilope či byvolovi, to sa nedialo každý deň. A ona to predsa urobila.

„Od šiestich rokov som chodievala s otcom na poľovačky do Sologne, ale aj inam. V deviatich rokoch mi vložil do rúk kaliber 24 po starej mame, rozhodnutý nechať ma uloviť môjho prvého bažanta u starého otca v Millançais, v kraji Loir-et-Cher. Chodť

za pointrom smerom k tamtým kríkom, dosť by som sa čudoval, keby tam nebol žiaden vták, priprav sa!“ Na otcovo búchanie palicou kohút vzlietol, ja som vystrelila a vták padol. Pamätám si to, akoby to bolo včera. Odtedy poľujem.“ Otecko je aj skúsený rybár a poľovník telom i dušou. Chápe to tak, že loví aj... motýle. Hervé de Toulgoët je uznávaným odborníkom na hmyz, konkrétne na krásne motýle z čeľade *acrtiidae neotropical*. Viaceré druhy, ktoré objavil alebo mu boli priradené, nesú jeho meno – *toulgoeti*. „Ako tínedžerka som mu bola vždy v päťach, s batohom na pleciah pátrajúc po motýľoch vo švajčiarskych Alpách. Ničoho som sa nebála, nikdy som nebola unavená. Tak ma otec naučil spracovať aj muchy.“ V Charente ju

6.

zasa strýko, norujúci jazvece s foxteriérmi, poveril zašivanim psom. Má rodinné väzby na Champchevierovcov a Raüalleovcov, dva rody, ktoré sa preslávili v štvanci, preto tak inklinuje k tomuto umeniu.

Rovnako odhodlaná ako otec, odchovaná na spomienkach na prírodu a slobodný život, bola Anne-Marie (zvaná Annick) šťastná, že môže zdieľať svoju záľubu s manželom Michelom, v tom čase novopečeným poľovníkom. No ona chcela viac.

Najskôr otec, potom manžel

Prvé safari v roku 1970 v severnom Kamerune v spoločnosti manžela bolo pre Annick obrovským objavom. Nakazila sa cestovateľským vírusom. Nasledujúcich štyridsať rokov sa nieslo v znamení loveckých ciest za malou i veľkou zverou, ktoré podnikala v Maroku, Tunisku, Egypte, Stredoafrickej republike, Zimbabwe, Juhoafrickej republike, Poľsku, Čes-

1. Opica, ktorú vychoval Jacques Guin (Kamerun), so svojou veľkou priateľkou Annick.

2. Simone Lacostová (vľavo), slávna belgická strelkyňa, s Annick na love močiarnic v Egypte, v delte Nílu v roku 1982.

3. Tento nosorožec biely bol pre svojho juhoafrického majiteľa ako sliepka, ktorá znáša zlaté vajčička, keď ho nechal uloviť... uspávacou strelou.

4. Úžas vyvolal tento stopár, keď použil jej topánku ako pohár.

5. Posledka na voze na bulharské srnce.

6. Rituálny tanec na počesť šťastlivého lovca (Stredoafriická republika).

koslovensku, Bulharsku... Otec ju zasvätil, manžel podporoval. „Keď sa stal manžel poľovníkom, zapísal sa na tréningy v streľbe na asfaltové holuby v Chevreuse, v Roche-Couloir, aby sa naučil strieľať. Nenápadne som sa k nemu pridala. Potom som ho sprevádzala na love a znova som poľovala aj s otcom.“

Svoje prvé svetobežnicke zážitky teda Annick získava v Kamerune, v Boubanjide u Jacqua Guina. Pobyt sa nesie v rodinnej atmosfére, keďže aj sprievodca má po boku manželku. Annick oceňuje jeho kompetentnosť a bezprostrednosť, ako aj celú organizáciu pobytu. Verí, že sa do Kamerunu vráti. Vracia sa, ale sama, zanechajúc manžela jeho povinnostiam a svoje dve dcéry zasa ich dospievaniu. „Hoci určite trpeli mojimi odchodmi, nezazlievali mi to. Raz mi povedali, že sa na mňa za to nehnevajú, aspoň sa veľmi skoro naučili samostatnosti. Bolo to veľké šťastie, že som mala také slobodomyselné dcéry, ktoré chápali, že cestovať za poľovačkou po svete

bolo dôležité na to, aby som si zachovala rovnováhu.“ Usmieva sa a smeje sa i pri spomienkach na svoje začiatky, na svoje nevydarené ťahy. Osvietenosť či bezstarostnosť? Afrika a ešte viac poľovačka sa na ňu ponášajú – svojou spontánnosťou.

Zielona Gora, skupina šťastných lovcov počas ruje v Poľsku. Pascal Pailleau úplne vľavo a Annick Mauerová presne oproti.

„Jacques sa len smial z plného hrdla na našich zbabelých, poblednutých tvárach.“

OSOBNÝ RECEPT

Žena v čisto mužskej spoločnosti

Annick a byvol strelený spredu v zalesnenom páse (Stredoafriická republika). Dobrý športový výkon.

Ak sa Annick ocitne ako jediná žena poľovníčka medzi chlapmi, bez ťažkostí sa začlení do skupiny. Čo pre to robí? „Nič.“ Jej tajomstvo znie – byť sama sebou. „Je to jasné: ak má niektoré z tých neviniatok iné ako poľovnícke zámery, čo sa mňa týka, je to stratené, má to u mňa spočítané. Po návrate z jednej z mojich prvých ciest som všetkých pozvala k sebe na večeru. To ste mali vidieť tie grimasy! Pozor, ja som tie dámy chápala. Keď nakoniec pochopili, že im neukradnem manželku, väčšinou sme sa spriatelili. Cestovala som len s jednou kamarátkou, so Simone Lacostovou, belgickou šampiónkou v trape. Žiaľ, zahynula

pri leteckom nešťastí. Mimochodom, len jeden jediný raz urobil môj spoločník na love nemiestne gesto. Práve sme popíjali aperitív pred barbecue v Juhoafrickej republike, keď som pocítila cudziu ruku na svojom zadku. Otočila som sa a vrazila silnú facku prvému, koho som zbadala. Ten zabedákal, vraj to bolo len zo žartu. Mňa to však rozhodne nepobavilo.“ Všimla si jedno: „Poľovačka v cudzine je súhrou výnimočných okolností, kým sme tam, všetko prebieha skvele. Len čo sa vrátíme domov, nitka sa pretrhne a človek zistí, že v konečnom dôsledku poznal len lovca, nie človeka.“

Podme do terénu. „Pravdupovediac, som veľmi citlivá lovkynia. Spomínam si, ako som sa v Kamerune dostala do blízkosti spiacieho čierneho nosorožca. Ten sa prebral, obrátil sa proti mne a ja som utekala! Jacques mi potom dva dni čistil žalúdok za to, že som stratila rozvahu. Nemohla som si pomôcť, mala som nekontrolovateľný strach. Ten strach som zažívala často: keď ma prenasledovala levica, keď ma chcela uhryznúť diviачica.“ Annick prezrádza, že nepriateľovi občas i čelila: „Aj toto sa stalo u Jacqua Guina pozdĺž Mayo N'Duele. Moja pozorovateľňa stála trocha v ústraní. V noci vtrhlo na pole stádo asi tridsiatich slonov, jedno sloníča si poranilo papuľu, nato druhý slon zatrubil rovno pri mne vo výške pozorovateľne a potom už nič... Vylakaná, zvierajúc v rukách guľovnicu, vbehla som do jedálne, kde som sa zrazila s ostatnými lovcami v plnej zbroji. A Jacques sa len smial z plného hrdla na našich zbabelých, poblednutých tvárach.“

Veci vyzerajú jednoducho, ešte vždy tu vládne duch buša. Lovci nevyžadujú pohodlie, ktoré im ponúkajú organizácie, aby si ich pripútali. „Bývalo to prosté, na africký spôsob, a tak to bolo fajn. O pol šiestej sa odchádza na lov. Jacques si naťahuje nohavice, no zdajú sa mu akési príťažké, potrasie nimi... a vypadne z nich vretenica gabonská. Tak to je Afrika.“ Jacques Guin sa stal Annickiným africkým učiteľom a radcom. Neváhal ju podrobiť aj skúške, keď musela zastaviť byvola len tri metre od neho. Odvtedy padlo pod jej guľkami veľa voľne žijúcich turovitých.

„Veľmi rada som nielen lovila, ale aj pozorovala zver. Dlhو som sa venovala napríklad štúdiu slonov, možno aj preto ma nikdy nelákala ich lov, no trochu som sa ich aj bála... S mimoriadnou obľubou som chodievala na posledky kudu krovinného, čo je nenápadné

Jean Rousseau (prezývaný Tonton) v poľskom lešnickom odevu.

zvíra, ktoré sa diskretné maskované vegetáciou zakráda pozdĺž vodných tokov. Stal sa mojou heraldickou poľovnou zverou, mojim amuletom. Porovnávam ho s lesoňom, vodárkou bohor.“

„To nie je hm...“

Druhým učiteľom bol Jean Rousseau zvaný Tonton. „Bez neho by som sa nedostala toľkokrát na lov do Afriky ani inam. Má v sebe prirodzenú charizmu, je to bodrý spoločník, ktorý sa rád podelí o svoju radosť zo života a svoju loveckú vášeň. Vie skvele organizačne zabezpečiť naše presuny, má na starosti úradu, colnice atď. Postará sa o všetko. Poznám ho z poľovačiek na panstve Voisins, rovnako aj jeho ženu Micheline, ktorá mi dôveruje. Jean ma vzal pod svoje ochranné krídla, voviedol ma do inej spoločnosti, zastával sa ma. Ešte ho počujem, ako vysvetľuje ostatným poľovníkom, rozpačito nazerajúcim na moju prítomnosť: „To nie je hm... Ona ide s nami!“ Veľmi som ho vtedy ľutovala.“ Napriek bezchybnej organizácii im úradu pripravili zopár prekvapení: „Na letisku v Douale som im pripadala podozrivá, vraj som nemala kompletne doklady. Výsle-

Tábor Boubandjida (Kamerun)
– žiaden luxus, číre šťastie.

dok: dva dni samoty! Keď som odtiaľ vyšla, čakala ma 350 kilometrov dlhá cesta do Jacquovho tábora. Len čo som dorazila, ihneď som sa vydala na lov.“

S karabínou vždy **poruke** využíva každú príležitosť na výstrel. Dokonca aj pri sťahovaní tábora, keď je offroad doplna naložený lôžkami a kadečím iným. Ak zahliadne sviňu bradavičnatú, začína stopovať. Tvrdohlavo. „V Juhoafrickej republike sme sa chceli dostať k čiernej antilope skákavej, ktorá stála uprostred pästo iných bežných kusov. Postupovali sme po desiatich metroch, schovávajúc sa za miniatúrne stebielka trávy. Sprievodca chcel posledku zastaviť, no ja som bola rozhodnutá pokračovať. Vystrelila som a netrafila. Vrátime sa, povedal mi. Ale ja som bola zásadne proti, mienila som ísť ďalej až do tmy. Veľmi som ju chcela dostať, postupovala som v náročnom teréne, až sa mi to nakoniec podarilo. Všetko pešo, žiadna nátlacka, ešteže čo, pekne všetko ako treba!“

Chocholátka červená je krehký cieľ.

a spontánnou. Všetko sa zorganizuje rýchlo, podľa možnosti. A ja tie možnosti priam vyhľadávam, všelijako kombinujem, lebo tiež nemám za sebou žiaden veľký kapitál. Votriem sa, raz ako náhrada za manžela, inokedy za lovca, ktorý nedostal svojmu slovu, kľúčujem, využívam lesť. Raz som sa na večeri u spoločných priateľov zoznámila so Jeanom-Pierrom Rederom, šéfredaktorom časopisu Svätý Hubert, ktorý hľadal spoločníka na reportáž do Bulharska. „Ja môžem,“ šepla som. Pre organizátorov som figurovala ako jeho sekretárka. A tak som sa ocitla na korbe voza ako hosť na poľovačke na srnce v pustine. Bol to autentický pobyt, bývali sme u domácich. Ako na potvoru sa mi zasekla zbraň, netrafila som. Pravda, ponúkali mi úžasné kusy, nechcela by som vidieť tú sumu na faktúre. Nakoniec sme zahliadli jedného priemerného srnca, vystrelila som naň v pohybe, chybila som, zdupľovala som a dostala som ho – na 150 m a z voľnej ruky. A bol to srnec s jedným špicom! Uf, to mi odľahlo, účet nebude taký masťný.“ Srnec, jeleň, diviak, Annick sa

Utrmácaná pri stopovaní zraneného zvierata. Treba vydržať!

vydáva po ich stopách po východnej Európe či Tunisku, so známymi tvármi: s Alainom Lefauchouxom, bývalým správcom revíru Voisins pri bránach lesa Rambouillet, s Pascalom Pailleuom, jeho talentovaným nástupcom, ale aj so Jeanom-Lucom Guénatom, majiteľom poľovného revíru v La Chaurie (Loiret). Keď už spomíname východ: „Ak ulovíte ručiaceho jeleňa v ruji, je to akoby sa zrútila katedrála. Lovec, ktorý v takej chvíli nepocíti

SPRIEVODCOVA PRVÁ

Bulharské turné

Smer Bulharsko. „Sprievodca zúri, že sprevádza na love ženu. Som tam ako náhradník za môjho manžela, ktorého pozvali. Tri dni na nevyhrievanom posede pri -25 °C. Keďže javím záujem, sprievodca sa uvoľní. V diaľke pozorujeme veľkého diviaka, ako chodí sem a tam medzi akýmiś krmidlom a lesom. Zaspávam. Sprievodca sa mi snaží vysvetliť, že je koniec... Nie, diviak vychádza – krokom. Zamierim a vystrelím. Po chrbte ma pľasne mocná ruka, rozjarený sprievodca mi takto naznačuje, že zvierat je mŕtve, hoci ešte beží – rana na srdce a bronzová medaila. V obrovskom nadšení

Nepozastavuje nad svojim „skóre“, pre ňu je dôležitá sila okamihu.

ma môj nový kamarát berie na okružnú cestu po horských chatkách svojich známych, zakaždým si štrngáme vodkou. Chlapík je náramne hrdý – jeho prvá lovyňa, a hneď veľký diviak. Do hotela sa vraciam – na nosidlách.“ Annick ulovila ešte jednu bronzovú medailu, 210-kilové monštrum, no ona sa nepozastavuje nad svojim „skóre“, pre ňu je dôležitá sila okamihu.

Jednoduchá a spontánná oslava

Annick je „len lovec“ – v ženskom rode, ktorého radosť zo života sa prenáša aj na druhých. „Naše poľovačky sú oslavou, prostou

Nezvyčajná trofej: jedinečná tapiséria s kudu krovinným.

dojatie, si nezaslúži poľovať,“ rozohŕňuje sa Annick. Veľká zver nie je jej jedinou vášňou. Otcov bažant ju navždy poznamenal. Jarabice v Poľsku, hrdličky v Maroku, močiarnice v Egypte atď. „Bol január a poľovali sme len na močiarnicu mekotavú. Egypťania sú veľmi pohostinní, tiež krásna spomienka.“

Láska ku knihám a zberateľstvo

Ostatný lovecký pobyt na cudzej pôde siaha až do roku 2004, keď v Južnej Afrike poľovala na nyalu nížinnú v spoločnosti Pascala Pailleaua, svojho „syna“, ako ho nežne prezýva. V tej istej krajine natočil Jean-Pierre Fleury zo spoločnosti Seasons film, v ktorom vystupovala Annick s priateľkou Simone Lacostovou. Odvtedy delí Annick svoj čas medzi kníhviazačstvom, svoju lásku ku knihám, čínsky porcelán a poľovnícke výšivky. „Som veľká čitateľka, teraz už s lupou, mám rada knihy, zbieram ich už asi dvadsať rokov. Do viazania kníh som sa pustila, aby som zachránila poškodené staré diela. Mám širokú škálu obľúbených tém: ženy poľovníčky a dobrodružky, lov v Afrike a v Európe, tiger, štvanica, biológia zveri... Medzi moje zamilované patria aj diela Daniela Henriota. Moji priatelia Valentína a Jérôme del Moral z kníhkupectva Villa Browna mi pomáhajú pátrať po nich.

1. Jacques Guin koncom 50. rokov v Kamerune.

2. Po dlhom približovaní bez teleobjektívu (Bamíngui, Stredoafrická republika).

3. Posledná zahraničná cesta v roku 2004 po stopách nyaly nížinnej.

„Nie som žiaden ostrostrelec, hoci peknú ranu si viem vychutnať. Ide mi najmä o to, aby zver zhasla na mieste.“

Mám slabosť pre krásne ilustrácie.“ Medzi ne patria tie od Reboussina a našich súčasníkov ako Prud’Hon, Fréminet, Couzy. Pokiaľ ide o vyšívanie, opäť sa objavila Annickina vášeň pre kudu. Keď zbadala túto antilopu z čeľade *tragelaphidae* na basreliéfe jednej parížskej budovy, odfotila si ju a snímku poslala firme, ktorá pripravuje vzory na vyšívanie podľa predlohy. A tak naša priateľka pracuje na jedinečnom diele.

A čo strelba? Poľovníčka razom vysvetľuje: „Nie som žiaden ostrostrelec, hoci peknú ranu si viem vychutnať. Ide mi najmä o to, aby zver zhasla na mieste, nemám rada, keď je postrelená. V Afrike som poľovala s Mauserom 8 x 68 S a išlo mi to, tak nech ma neotravujú s nejakou .375.“ Annick na dva roky zavesila flintu na kliniec, no minulú sezónu sa jej opäť chopila. „Znova som siahla po kalibri 24 starej mamy a ulovila som pár jarabíc. A išlo to skvele, zbavila som sa starých chýb, je to zázrak!“

Sny? „Nestrelila som byvola kafaerského ani leva, poľovala som na ne, no nedotiahla som to do konca. Neulovila som antilopu

bongo ani sítatungu. Pokiaľ ide o povestnú zver, Jacques Guin sa len posmešne uskŕňa, keď vidí viac než stokusové stádo antilop Derbyho: „A mne chcú nahovoriť, že toto sú mýtické antilopy!“ V hlase jej nebadateľnú žiadnu ľútosť, len povznesenú náladu.

„Ako malá som celé dni trávila na stromoch, prechádzala som sa okolo jazier, sama, v gamašiach – proti uštipnutiu vretenicou, ktorých bolo v tom čase začiatkom sezóny habadej. Ako osemročná som len o vlások unikla nemeckej bombe. Toto všetko ma poznačilo. Nikoho neotravujem a to isté chcem aj od iných. V konečnom dôsledku žijem inštinktívne.“ Jej vysmiaté modré oči sú plné života. Na stenách, stolíkoch, pohovkách, všade sú trofeje, sošky, maľby, obrázky, spomienkové predmety. Tu zbierka palíc, tam kuchynský servis s motívmi afrických zvierat. Hodnota všetkého sa nedá merať peniazmi, to nie je podstatné, každá vec má svoju duchovnú hodnotu, niečo symbolizuje, je vyjadrením emócií, spomienok a snov. Snov jednej malej lovkyně motýľov.

Reportáž: François-Xavier Allonneau

OSTAĽ VŽDY CHLADNÝ

Vzrušenie sprievodcu

V úlohe sprievodkyně na stope antilopy.

„Raz som sprevádzala jedného lovca v Kamerune. Vysledili sme nádhernú antilopu

Derbyho, mala najmenej 1,10 metra a vo vzdialenosti 60 metrov ohrýzala listy gardénie. Lovca sa chvel vzrušením. Ustúpili sme a ja som ho istila. Vtedy som si uvedomila, že mi srdce bije rovnako silne, akoby som mala loviť ja sama. Pochopila som, čo asi cíti sprievodcovia. Trápilo ma, že lovec zabil obrovskú antilopu, no nezdal sa byť dojatý... Trofej dokonca podaroval niekomu cudziemu.“